

Arrest

nr. 154 670 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 april 1983.

Op 5 december 2014 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 1 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.12.2014 werd ingediend door:

Naam: D. [...]

Voornamen: F. S. [...]

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: 12.04.1983

Geboorteplaats: Conakry

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf overvolden- de bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij- standstelsel van het Rijk, Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval; de referentiepersoon heeft immers haar verblijf gekregen als descendent.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2,5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het motiveringsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij ligt haar middel als volgt toe:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover deze laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, (...). Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en-verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval. De referentiepersoon heeft immers haar verblijf gekregen als descendent.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook weigert, nu de referentiepersoon diens verblijfsrecht zou hebben bekomen als descendent;

Dat artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt:

"5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt;"

Dat betreffende bepaling verder wordt gespecificeerd als volgt:

"Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Dat conform vermelde bepaling het derhalve volstaat om aan navolgende voorwaarden te voldoen:

- Je moet de ouder zijn van een minderjarige Unieburger;
- Je kind dient ten laste te zijn van jou;
- Je hebt het hoederecht over het kind;
- Je beschikt over voldoende bestaansmiddelen;
- Je moet een ziekteverzekering hebben;
- Je dient je bij je kind te voegen;

Dat in casu aan alle voorwaarden is voldaan;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

2.1.2.1. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij is genomen. De toepasselijke juridische bepalingen waarop de beslissing steunt, zijn de artikelen 40bis, §2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, slechts dan een gezinshereniging met zijn vader of moeder kan verkrijgen, als hij zelf zijn verblijfsrecht aanvraagt en verkrijgt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, op zodanige wijze dat de verzoekende partij kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

'de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt."

In casu wordt niet betwist niet het kind van de verzoekende partij wel degelijk een verblijfsrecht heeft, met name in functie van haar moeder, van Nederlandse nationaliteit.

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de vader om een recht op gezinshereniging met zijn minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *"les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...]"* In zijn *Chen*-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste

in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17”).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals *in casu*, als het daarnaast evenzeer kan aantonen, te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02, Zu en Chen, pt 30).

Voorts stipt de Raad aan dat uit de bijlage 19ter, die de verzoekende partij bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ontvangen, blijkt dat zij duidelijk heeft aangegeven deze verblijfskaart aan te vragen in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van D.M.D.S.. Deze bijlage 19ter vermeldt daarop welke stavingsstukken de verzoekende partij geacht werd binnen de drie maanden voor te leggen om haar aanvraag in het kader van dit artikel te vervullen, namelijk “bewijs dat het kind te zijnen laste is (voldoende bestaansmiddelen) en het bewijs dat hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt”.

Nu de gemachtigde het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert aan een vader met zijn minderjarig kind dat Unieburger is, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering en zonder te betwisten dat de verzoekende partij zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste heeft, daadwerkelijk het hoederecht heeft, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt en conform de wil van de wetgever de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger heeft, is de motivering niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.1.2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS